

Francetu bi moral odpustiti on, ki ga boli. Ta misel se ga je polotila z vso silo. — O, saj bi odpustil, ko bi ne bolelo!

Zopet je premikal ranjeno nogo kakor da jo hoče vprašati za svet, bo-li zadovoljna, če odpusti. Noga ni rekla ničesar.

Po povzdigovanju je donela po cerkvi zopet druga spokorna pesem, ki je pa Cirilu zopet očitala greh. Vsi glasovi, odmevajoči po cerkvi, so se ujemali, da greha nikar, in solnce je s svojo zbrano svetlobo naznanjalo dan sprave, in lepi, božji dan zunaj je obetal za spravo sveto blaženost — brez greha, brez sovraštva, in dim iz kadihnice se je na koncu maše dvigal izpred oltarja proti nebu, kakor da nosi silne prošnje v prahu klečečega ljudstva pred Najsvetejšega: Reši nas greha, o, Gospod!

Ciril se je zganil, odpustil . . .

* * *

Lep, jasen, solnčen dan je bil, ko se je pomikala svetoletna procesija iz Podkrajja nazaj v Podvelb. Ded je Cirilu nakupil kolačev, in tudi noga ga ni več bolela. Pridružil se mu je Guličev France in rekel proseče: „Ne zameri, Ciril! Nisem videl!“

In še to se je zdelo Cirilu preveč. Saj mu je odpustil.

Toplo je bilo vsem, ko so se približali Podvelbu. A Cirilu se je zdelo, da sije solnce sedaj lepše in milejše, da se utrinjajo žarki samo zaradi njega na svetlem križu domačega zvonika . . .

Božič.

Spisal *Stepenko*.

To je bil Sveti večer . . . Po vasi je bilo tiho in mirno, noč je bila mrzla in zvezdnata . . . Skozi zamrznjena okna so se svetile zaspane luči iz koč; ljudje so obsedli peči, starci so modrovali o nekdanjih dneh, o strahovih, o današnjih časih in tako dalje vse križem, kakor je ravno nanesa govorica. Oči vseh so bile uprte v oni tihi, skrivnosti polni kot, kjer so stale jaslice, pred katerimi je plapolala lučca . . . Tak je bil Sveti večer po hišah, zunaj pa je bil mraz, mraz . . .

Nocoj morajo po vseh hišah goret vso noč luči na čast Onemu, čigar rojstveni praznik obhajamo danes. In tudi spati ne smejo ljudje pred polnočjo. Kdor bi šel pred polnočjo spat, ta bi bil potem vse leto zaspan. Zato danes vsi čujejo. Vsi komaj čakajo polnoči.

Kako si lep, Sveti večer! . . . Koliko veselja prineseš s seboj za vsakogar!

Ivan in Anica sta sedela poleg babice. Kaj rada sta zahajala v babičino sobo, saj je jima najlepše potekal čas pri babici. Sedela sta in upirala oči tja v jaslice.

Babica je sama vse naredila, in le pod pogojem, da se ničesar ne dotakneta, sta smela gledati, kako se delajo jaslice. Najprej lep lesen hlevček z ograjo, ob njem pa se dviga na obeh straneh hribček, pokrit z mahom. Nad jaslicami plava „Gloria“. Po hribčku pa so nasajena drevesa, krog njih se pasejo ovce, med njimi pa hite vse križem zbudjeni, začudeni pastirji. Vse je znala babica prav lepo narediti, da se je zdelo, kakor da je vse živo. In ko je zaplapolala lučca pred jaslicami, tedaj sta smela Ivan in Anica šele stopiti prav blizu in si vse ogledati, a dotekniti se nista smela, dasi bi bil Ivan rad marsikaj popravil po svoji volji.

Potem so molili . . . Mirna tišina je napolnila vse stanovanje, saj je gledala skozi okno v sobo — Sveta noč. Prijeten duh po kadilu je vel pod stropom.

„Danes je najsvetejši večer“, je rekla babica, „vsakdo si želi mirne strehe, vsakdo si želi, biti doma med svojci in med njimi praznovati ta lepi večer. Jutri je svet dan, najsvetejši v letu. Jutri mirujejo vse stvari.“

„Danes ne pojdemo spat, je-li mati?“ je rekel Ivan.

„Jaz tudi ne, o, ne, opolnoči pride Božič . . .“ je rekla Anica.

Babica se je nasmehnila.

„Jaz ne grem spat, nikakor ne.“

„Le počakajva, videla bova, kakšen je Božič.“

„Le počakajva!“

Babica se je zopet nasmehnila, a Ivan ni mogel razumeti, zakaj.

„Mrzla zima je bila“, je začela ženica, „morda še bolj kot danes. Pot v Betlehem je bil poln tujcev, ki so se šli popisovat. In med njimi je šel Jožef z osličkom, na katerem je sedela Marija. V Betlehemu pa je bilo mnogo, mnogo ljudi. Vse hiše so napolnili bogataši, a Jožef in Marija sta bila uboga. Ustavljala sta se pred hišami, milo prosila prenočišča, a nihče ga jima ni hotel dati. Betlehemčani so bili pač trdosrčni in neusmiljeni ljudje. Zaman sta hodila do pozne noči po mestu od hiše do hiše. Vedno sta dobila isti odgovor: „Ne moremo! Poizkusita, povprašajta drugje!“ In šla sta dalje, dalje — do zadnje hiše. Nič! Kaj naj storita? Šla sta ven na polje. Tam je stal pastirski hlev, ki je bil prazen. Streha je bila slaba, raztrgana, stene so bile že na pol podrte, in skozi odprtine je pihal mrzel veter. A boljšega prenočišča ni bilo . . .“

Babica je nekoliko prenehala, kakor da se je zamislila. In po kratkem molku je nadaljevala:

„Bila je ura polnoči . . . Takrat se je zjasnilo nebo, in zdelo se je, kakor da se je hipoma zdanilo. Pastirji so pol speč, pol bedec čuli pri svojih čredah, a tedaj so se docela zdramili. Iz nebes pa so hiteli na zemljo angeli in peli sladko, neizrečno sladko. In pristopil je angel k prestrašenim

pastirjem in jim rekel: „Ne bojte se! Naznanjam vam veliko veselje. Danes je rojen Kralj sveta . . . Pojdite in našli boste dete, v plenice povito in v jasli položeno! . . .“

In pastirji so tekli, kamor jim je angel ukazal.

In res! V hlevu so našli Jožefa in Marijo in Jezusa, in padli so na kolena in molili . . . Srečni pastirci.“ Starka je zopet prenehala in se zamislila, Ivan pa je ponovil:

„Srečni pastirci! . . .“

„V Betlehemu pa so hrumeli bogataši po hišah in niso ničesar opazili. Nobena betlehemskih hiš ni bila vredna, da bi v nji zagledal luč sveta učlovečeni Bog, le ubožni hlev je bil tega vreden. Kolika ponižnost!“

Babica je utihnila.

„Tisto o Herodu povejte“, je šepnila Anica.

„Danes ne“.

„Pojdimo spat,“ je prosil Ivan, ki ga je začel spanec premagovati.

Babica se mu je smejala, pa je odvedla spat njega in Anico.

Sveti Miklavž.

*Cin, cin, cin — po gozdu snežnem
skoz večerni zrak zveni;
sanke skozi gozd drčijo,
in na njih Miklavž sedi.*

*Oj, Miklavž iz daljne, tuje
prišel je dežele k nam,
a zvečer se bo ponižal,
stopil v naš ubožni hram.*

*In darov svetnik prinese
vam, ki pridni ste vsak čas,
a nikdar ne boste zrl
možu dobremu v obraz!*

Borisov.

